

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 110/2012-64

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. októbra 2012 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Ľalíka prerokoval sťažnosť MUDr. R. B., B., zastúpeného advokátom JUDr. Š. D., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na slobodnú voľbu povolania a právom na prácu podľa čl. 35 a čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 19/2011 z 26. októbra 2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 18/2010 z 24. marca 2011 a takto

r o z h o d o l :

Základné právo MUDr. R. B. na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom na slobodnú voľbu povolania a právom na prácu podľa čl. 35 a čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 TdoV 19/2011 z 26. októbra 2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 To 18/2010 z 24. marca 2011 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. februára 2012 doručená sťažnosť MUDr. R. B. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s právom na slobodnú voľbu povolania a právom na prácu podľa čl. 35 a čl. 40 ústavy uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 TdoV 19/2011 z 26. októbra 2011 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6 To 18/2010 z 24. marca 2011 (ďalej spolu aj „napadnuté rozhodnutia“).

2. Z obsahu sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že vyšetrovateľ Úradu boja proti korupcii Prezídia Policajného zboru, odboru boja proti korupcii v B. uznesením sp. zn. ČVS: PPZ-124/BPK-B-2005 z 20. októbra 2005 začal proti sťažovateľovi trestné stíhanie pre trestný čin prijímania úplatku a inej náležitej výhody podľa § 160a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“). Prokurátor Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) následne 13. marca 2006 pod č. k. VII/2 Gv 131/05-26 doručil Špeciálnemu súdu v Pezinku (neskôr Špecializovaný trestný súd v Pezinku, ďalej len „špecializovaný súd“) obžalobu, o ktorej rozhodol špecializovaný súd rozsudkom zo 7. decembra 2006 a uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania trestného činu prijímania úplatku a inej náležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona a bol mu uložený trest

odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov, výkon ktorého bol podmienenčne odložený na skúšobnú dobu 3 rokov. Zároveň mu bol uložený aj trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania na 3 roky a peňažný trest vo výmere 30 000 Sk. Pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu súd ustanovil náhradný trest odňatia slobody na tri mesiace. Na odvolanie sťažovateľa a jeho matky najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Toš 5/2007 z 19. apríla 2007 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil vo výroku o treste a sťažovateľovi uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov, výkon ktorého odložil na skúšobnú dobu 30 mesiacov. Zároveň mu uložil trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania na dobu 18 mesiacov a peňažný trest v sume 20 000 Sk. Pre prípad, že by výkon tohto trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil mu náhradný trest na dobu dvoch mesiacov. Proti tomuto rozsudku najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo Vš - 4/2007 z 2. júna 2008 tak, že dovolanie odmietol.

3. Na základe sťažovateľom podanej sťažnosti ústavný súd nálezom sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009 vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv a zrušil už uvedené uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo Vš - 4/2007 z 2. júna 2008, ako aj rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 5/2007 z 19. apríla 2007 a zároveň vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Sťažovateľ z rozhodnutia ústavného súdu akcentoval jeho názor, že *„pri výklade pojmu obstarávania veci všeobecného záujmu treba predovšetkým rešpektovať, že zákonný pojem všeobecného záujmu je na ústavnej úrovni stotožnený s pojmom verejného záujmu, ktorý prináša prospech (majetkový alebo iný) všetkým občanom alebo mnohým občanom. Zároveň Ústavný súd konštatoval, že názory Špeciálneho a Najvyššieho súdu (i dovolacieho), ktoré zákrok estetickej plastickej chirurgie bez potrebnej ústavnej a zákonnej dispozície spájajú s verejným záujmom, hoci občan naň nemá ústavnoprávny nárok, nie je správny. To znamená, že výkon zákroku estetickej plastickej chirurgie je vecou dohody medzi lekárom a pacientom, a teda nie je inštitútom verejného práva ale súkromného práva.“*. V tejto súvislosti ústavný súd ešte uviedol: *„Trestné právo (trestný čin) s trestnoprávnou kvalifikáciou určitého konania, ktoré má súkromnoprávny základ, je potrebné považovať za ultima ratio, teda za krajný právny prostriedok, ktorý má význam predovšetkým celospoločenský, t. j. z hľadiska ochrany základných spoločenských hodnôt. V zásade však nemôže slúžiť ako prostriedok*

nahradzujúci ochranu práv a právnych záujmov jednotlivca v oblasti súkromnoprávných vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite jednotlivca, aby strážil svoje práva (vigilantibus iura), ktorým má súdna moc poskytovať ochranu“ (pozri rozhodnutie č. 32/2009, Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky, rok 2009, s. 525).

4. Následne najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Toš 5/2007 z 11. júna 2009 zrušil rozsudok špecializovaného súdu zo 7. decembra 2006 a vec mu vrátil, aby ju znovu prejednal a vo veci rozhodol. Špecializovaný súd rozsudkom sp. zn. PK-2 Tš/6/2006 zo 4. februára 2010 rozhodol tak, že podľa § 285 písm. b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení platnom v rozhodnom čase (ďalej len „Trestný poriadok“) sťažovateľa oslobodil spod obžaloby prokurátora, pretože skutok nie je trestným činom. Proti oslobodzujúcemu rozsudku špecializovaného súdu podal prokurátor 16. apríla 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 To 6/2010 z 29. apríla 2010 tak, že zrušil oslobodzujúci rozsudok špecializovaného súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Špecializovaný súd svojím ostatným rozsudkom sp. zn. PK-2 Tš/6/2006 zo 17. septembra 2010 uznal sťažovateľa vinným z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1 Trestného zákona a odsúdil ho na trest odňatia slobody na 12 mesiacov, pričom výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienene odložený na skúšobnú dobu 18 mesiacov. Zároveň mu bol podľa § 49 ods. 1 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania na 9 mesiacov. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 To 18/2010 z 24. marca 2011 odvolanie sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ proti tomuto uzneseniu podal dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 19/2011 z 26. októbra 2011 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol. Proti obom ostatným rozhodnutiam najvyššieho súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote na ústavnom súde sťažnosť (pozri bod 1).

5. Sťažovateľ za nosné dôvody porušenia ním označených práv napadnutými rozhodnutiami považuje (i) porušenie zásady totožnosti skutku (v tejto spojitosti aj zásady obžalovacej), (ii) porušenie trestnoprávnej zásady zákazu „reformatio in peius“ a (iii)

nerespektovanie právneho názoru vysloveného ústavným súdom v jeho rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009.

6. K porušeniu zásady totožnosti skutku [bod 5(i)]

Sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že obžaloba, na základe ktorej sa pred všeobecnými súdmi viedla jeho trestná vec, bola skutkovo vymedzená takto:

„... v presne nezistený deň v mesiaci august 2005 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v B. v priestoroch oddelenia plastickej chirurgie ako lekár žiadal pre seba za vykonanie operácie finančnú čiastku vo výške 18 650,- SK od pacientky D. O., aj napriek tomu, že D. O. za chirurgický zákrok zaplatila 66 350,- Sk v pokladni nemocnice a obv. MUDr. R. B. nemal oprávnenie prijímať žiadne platby od pacientov za operáciu, pričom 20. 10. 2005 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v B. v ambulancii oddelenia plastickej chirurgie prevzal od D. O. úplatok vo výške 19 000,- Sk za operáciu.“

Tomuto skutkovému vymedzeniu obžaloby už nezodpovedalo

- odôvodnenie odvolania prokurátora zo 16. apríla 2010 proti oslobodzujúcemu prvostupňovému rozsudku (sťažovateľ v tejto súvislosti hovorí o protizákonnom rozšírení trestného skutku, pozn.), v ktorom *«prokurátor špekulatívne pridáva nový znak objektívnej stránky trestného činu „nedôvodné uprednostnenie pred inými“. Z výpovede svedkyne D. O. (dedukcia iba z textu), účelovo konštruuje, že obžalovaný „zrejme“ ako lekár za „žiadany a sľúbený úplatok uprednostnil svedkyňu - agentku D. O. pri operácii“ (pozri str. 2 a 3 odvolania prokurátora)»*,

- ani odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 6/2010 z 29. apríla 2010 (pozri bod 4), ktorým bol zrušený prvostupňový rozsudok o oslobodení sťažovateľa spod obžaloby. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že najvyšší súd na strane 5 odôvodnenia *«z pohľadu skutku... uviedol, že „výhodou, ktorú mala poškodená získať po prisľúbení a neskoršom odovzdaní úplatku, bola vyššia kvalita zákroku (nadštandardný prístup k pacientke). Na strane 7 poukazuje na možnosť, že svedkyňa (argument prokurátora), mala byť uprednostnená pred inými (pri operácii), čo podľa názoru NS SR „môže iba nasvedčovať, že nešlo o celkom štandardný postup“»*.

Následne špecializovaný súd v ostatnom svojom rozsudku zo 17. septembra 2010 *„vyslovil vinu zo spáchania nasledovného skutku:*

V presne nezistený deň v mesiaci august 2005 a dňa 13. októbra 2005 a 14. októbra 2005 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v B. v priestoroch oddelenia plastickej chirurgie ako lekár žiadal pre seba za vykonanie operácie finančnú čiastku vo výške 18 650,- SK (619,07 €) od pacientky D. O... za to, že keď mu dá požadované peniaze, budú pri operácii použité lepšie prsné implantáty, pričom kvalita chirurgického zákroku bude vyššia, čo bude zrejmé na pohľad i na dotyk a to napriek tomu, že...“.

Porovnaním v obžalobe uvedeného skutku so skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu počnúc ostatným rozsudkom špecializovaného súdu zo 17. septembra 2010, sťažovateľ dospel k záveru o porušení § 278 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu [„Porovnaním oboch popísaných skutkov je zrejmé, že došlo k závažnému porušeniu princípu totožnosti skutku a obžalovacej zásady (zjavné prekročenie totožnosti skutku v časti konania)... Žalovaný skutok v nezmenenej podobe... v žiadnom prípade nenapĺňa formálne znaky trestného činu podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. Teda chýba ďalší znak daného trestného činu t. j., že za poskytnutý úplatok, páchatel' zneužil svoje zamestnanie, povolanie, postavenie alebo funkciu na poskytnutie výhody niektorej osobe, alebo na jej nedôvodné uprednostnenie pred inými... Po zrušení oslobodzujúceho rozsudku odvolacím súdom Špecializovaný trestný súd vo svojom rozsudku zo dňa 17. 9. 2010 mení znenie a obsah skutkovej vety a túto dopĺňa o nové skutočnosti, ktoré doteraz neboli predmetom žaloby. Až tieto do pôvodne žalovanej skutkovej vety doplnené nové skutočnosti napĺňajú formálne znaky trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005.

V konkrétnom prípade došlo k podstatnej zmene skutku, ktorá v pôvodnom obžalovacom návrhu nebola špecificky vyjadrená a nemá povahu menšej korektúry. Navyše nemá ani oporu vo vykonaných dôkazoch.“].

Sťažovateľ v rozsahu dôvodov o porušení zásady totožnosti skutku napokon uviedol, že «Preferovaný znak porušenia osobitnej povinnosti a následku konania zo strany odvolacieho senátu evidentne zhoršuje postavenie obžalovaného pred súdom.

Takýto postup je v príkrom rozpore so základnou trestnoprocesnou zásadou zachovania totožnosti skutku, ale zásadou zákazu reformatio in peius.

V tejto súvislosti poukazujem na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Tdo 11/2009, v ktorom Najvyšší súd vyslovil jednoznačný právny názor, že, cit.: „Súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu (§ 278 ods. 1 Tr. por.), pričom jeho menšie korektúry na základe dokazovania sú síce prístupné, ale nemôže ísť o zmenu, ktorá v pôvodnom návrhu prokurátora nebola nijako špecificky vyjadrená či naznačená. Zachovanie princípu totožnosti skutku umožňuje len subtilne úpravy na základe dokazovania pred súdom, ale nedovoľuje zásadnú zmenu okolností, ktoré viedli k postaveniu obvineného pred súd.“».

7. K porušeniu trestnoprávnej zásady zákazu reformatio in peius [bod 5(ii)]

K porušeniu uvedenej zásady zo strany všeobecných súdov malo podľa sťažovateľa dôjsť v čase po zrušení pôvodne napadnutých súdnych rozhodnutí ústavným súdom (nálezom sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009), keď sa jeho trestná vec procesne nachádzala v rámci odvolacieho konania proti prvostupňovému rozsudku zo 7. decembra 2006. Ďalej sťažovateľ poukázal na to, že zmena k horšiemu sa môže prejaviť najmä v „skutkových zisteniach... použitej právnej kvalifikácii... druhu a výmere trestu“, a to jednotlivo alebo vo vzájomnej kumulácii. «Konštatovanie odvolacieho súdu, že... skutok, ktorý sa nepochybne stal a jednoznačne ho spáchal obžalovaný..., bude možné právne kvalifikovať ako prijímanie úplatku a inej nenáležitej výhody, podľa § 160 ods. 1, ods. 3 písm. b, Tr. zákona účinného do 31. decembra 2005 (str. 4 uznesenia Najvyššieho súdu SR I Toš 5/2007 z 11. 06. 2009), je kabinetný postup (neverejné zasadnutie), je nezákonný záväzný pokyn aká skutková podstata trestného činu má byť naplnená (dokonca prísnejší trestný čin). Ide o prípad porušenia zákazu reformatio in peius... Predmetná zásada zo strany odvolacieho - Najvyššieho súdu bola porušená aj z dôvodu rozšírenia trestnej činnosti obžalovaného (vraj nadštandardný prístup k pacientke)... Aby súdy mohli moje konanie kvalifikovať ako trestný čin v zmysle ustanovení § 160 Trestného zákona museli zmeniť pôvodne žalované skutkové zistenia v môj neprospech a to pridaním skutočností, ktoré napĺňali znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. Došlo k doplneniu skutku o zistenie, že údajne som mal žiadať finančnú čiastku vo výške 18.650,- Sk za to, že keď mi O. dá požadované peniaze, budú pri operácii použité lepšie prsné implantáty, pričom kvalita chirurgického zákroku bude vyššia, čo bude zrejmé na pohľad i

na dotyk... Objektom trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 je záujem na riadnom, nestrannom osobnými záujmami neovplyvnenom plnení povinností vyplývajúcich zo zamestnania, povolania, postavenie.

Z hľadiska subjektívnej stránky tohto trestného činu sa vyžaduje úmyselné zavinenie, ktoré zahŕňa nie len úmysel prijať, žiadať, alebo si dať sľúbiť úplatok, ale aj úmysel za úplatok konať, alebo sa zdržať konania a tak porušiť svoje povinnosti. V danom prípade by to bolo poskytnutie nenáležitých výhod pre svedkyňu O. vo forme poskytnutia plnenia, na ktoré nemala nárok resp. uprednostnenia, ako to uviedol prokurátor vo svojom odvolaní.

Žalovaný skutok neobsahoval takéto zistenie, znenie skutku obsiahnutého v obžalobe, nenapĺňalo všetky znaky trestného činu, chýbalo konanie, ktoré by nasvedčovalo naplnenie subjektívnej stránky v plnom rozsahu, t. z. úmyselné protiprávne konanie, ktoré by zvýhodňovalo svedkyňu O.

Doplnenie skutku nad rámec obžaloby je hrubou zmenou k zhoršeniu v skutkových zisteniach v môj neprospech, teda v neprospech obvineného.

V tejto súvislosti poukazujem na stanovisko č. 15 trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR uverejneného v Zbierke stanovísk NS a súdov SR 2/2011 najmä na posledný odstavec na strane 4 kde sa uvádza: „Za zmenu v neprospech obžalovaného treba považovať aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým bol páchatel' uznaný za vinného vo väčšom rozsahu ním spáchanej trestnej činnosti oproti pôvodnému rozhodnutiu, hoci táto zmena nemusí mať vplyv na právnu kvalifikáciu trestného činu, prípadne nie je spojená ani s uložením prísnejšieho trestu.“»

8. Podľa názoru sťažovateľa „postup všeobecných súdov je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, hraničiaci s arbitrárnosťou uvedených rozhodnutí spočívajúcou vo svojvôli, čo má za následok porušenie môjho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu, ktorú garantuje ústava a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vyššie uvedeným súdnym konaním došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru a ochrane ľudských práv a základných slobôd, nakoľko Najvyšší súd ako súd dovolací svojim konaním

a rozhodnutím mi odoprel poskytnúť právnu ochranu v rámci dovolacieho konania následkom nesprávnej interpretácie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., čo malo za následok neposkytnutie ochrany základných práv.

Rozhodnutím Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho a ako aj odvolacieho súdu bolo porušené aj moje právo na slobodnú voľbu povolania a právo na prácu v zmysle čl. 35 Ústavy SR, a to ponechaním trestu zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania v platnosti. Porušenie tohto práva stále trvá, pretože odsudzujúci rozsudok je zapísaný v registri trestov (aj keď zahladený) a ohrozuje možnosť voľby povolania, ktorého podmienkou je bezúhonnosť preukazovaná výpisom z registra trestov.

Vzhľadom na tieto skutočnosti som toho názoru, že Najvyšší (dovolací) súd svojim uznesením porušil práva vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 Ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru v spojení s čl. 35 ods. 1 a 3 (nakoľko mi bol okrem iného uložený trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania).“.

9. Sťažovateľ na základe už uvedeného ústavný súd žiadal, aby vydal tento nález:

„... Právo MUDr. R. B. na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces v zmysle článkov 46 ods. 1 a článku 48 ods. 2 Ústavy..., článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru... v spojení s jeho právom na slobodnú voľbu povolania a právo na prácu v zmysle článku 35 a článku 40 Ústavy... uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 26. 10. 2011 sp. zn. 1 TdoV 19/2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu... zo dňa 24. 03. 2011 sp. zn. 6 To 18/2010 bolo porušené...

Uznesenie Najvyššieho súdu... zo dňa 26. 10. 2011 sp. zn. 1 TdoV 19/2011 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu... SR zo dňa 24. 03. 2011 sp. zn. 6 To 18/2010 sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu... na ďalšie konanie...

MUDr. R. B. sa priznáva náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- Eur, ktorú mu vyplatí Najvyšší súd...

MUDr. R. B. sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktorú mu vyplatí Najvyšší súd...“

10. Nárok na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia sťažovateľ odôvodnil takto:

„... Som lekár špecialista s viac ako 15 ročnou praxou.

Následkom rozhodovania súdov som stratil bezúhonnosť. Rozsudkami všeobecných súdov mi bol opakovane ukladaný trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania naposledy v trvaní 9 mesiacov.

Stratil som svoje pôvodné zamestnanie, nemohol som pracovať vo svojom obore a nemohol som si zvyšovať svoju kvalifikáciu. Mal som veľké problémy pri hľadaní nového zamestnania, pričom bol so mnou opakovane skončený pracovný pomer.

Následkom odsúdenia som prestal učiť a prednášať na vysokej škole a nemohol som ani publikovať bez obavy z mediálnych útokov.

Napriek tomu, že som odborne vyhovoval podmienkam určeným pre pozíciu lekára - špecialistu a uchádzal som sa o prácu v zahraničí po pohovoroch, pri ktorých som vyhovel odborným kritériám som bol informovaný, že nespĺňam kritérium bezúhonnosti a prácu som nedostal...

Ako príklad uvádzam môj pracovný pomer v spoločnosti S., s. r. o., ktorá so mnou skončila pracovný pomer v skúšobnej dobe v reakcii na články uverejnené v denníku S...

Opakované uznanie viny zo spáchania trestného činu súdom mi spôsobila vážnu psychickú traumu v dôsledku poníženia a znehodnotenia mojej osobnosti lekára - odborníka.

Prípady a súdne rozhodnutia boli a aj v súčasnosti sú stále prezentované v médiách - či už v denníkoch alebo televíznych vysielaniach s uverejnením celého mena, veku, fotografie tváre s tendenčným opisom skutku, vždy jednostranne v môj neprospech. Tieto skutočnosti mali za následok poškodenie môjho dobrého mena rokmi budovaného na verejnosti aj u pacientov, poškodenie dobrého mena v mieste predchádzajúceho aj terajšieho bydliska. Negatívny dopad mali aj návštevy príslušníkov polície v súvislosti s trestným konaním u mojich susedov pričom dochádzalo k tendenčným a jednostranným informáciám vo veci bez mojej prítomnosti.

Uvedená trauma má za následok, že trpím nespavosťou, neurologickými ťažkosťami tzv. TOS syndróm, pre ktoré som bol opakovane vyšetrený a liečený, a ktoré je spojené s trpnutím prstov rúk vyvolaných na podklade spazmov krčných svalov následkom stresu a následným útlakom nervov pre horné končatiny vystupujúcich z miechy v oblasti krčnej chrbtice. Negatívne následky sa prejavili aj vo forme zvýšenia hladiny cholesterolu,

triglyceridov a kyseliny močovej, kolísavým krvným tlakom zrejme ako následok chronickej expozície stresu vyvolanej trestným konaním.

Vyššie uvedené negatívne následky ma sústavne sprevádzajú do dnešného dňa, o čom predkladám dôkazy vo forme rozviazania pomeru, výpisov z mediálnych príspevkov - článkov.

Som toho názoru, že v danom prípade sú splnené podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia podľa článku 127 ods. 3 Ústavy SR a preto si uplatňujem nároky vo výške 15.000,- Eur. “

11. Sťažovateľ požiadal ústavný súd o prednostné prerokovanie tejto sťažnosti.

12. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 110/2012-26 zo 7. marca 2012 sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní prijal na ďalšie konanie nezistiac jednoznačné dôvody na jej odmietnutie.

13. Ústavný súd listom z 9. marca 2012 doručil najvyššiemu súdu sťažnosť sťažovateľa a uznesenie č. k. I. ÚS 110/2012-26 zo 7. marca 2012 a vyzval ho, aby sa v lehote 14 dní vyjadril k obsahu sťažnosti. Predseda najvyššieho súdu doručil ústavnému súdu svoje vyjadrenie k sťažnosti sťažovateľa listom č. KP 4/2012-13 z 28. marca 2012. V podstatnom uviedol: „Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu v rámci uplatnených dovolacích dôvodov, ktorými je dovolací súd viazaný dáva primeranú a dostatočnú odpoveď na základnú otázku, či zistený skutok bol správne právne posúdený (ktorého úplnosť a správnosť dovolací súd nemohol skúmať ani meniť). Odôvodnenie uznesenia v súlade so záverom vysvetľuje prečo v danom prípade nedošlo k porušeniu zásad zákazu reformatio in peius a totožnosti skutku... Dovolací súd zdôraznil, že zákaz zmeny k horšiemu sa nevzťahuje na samotné konanie, ale na jeho výsledok, t. j. na rozhodnutie. K tomuto záveru dospel aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí... Doplnením rozhodných skutkových zistení v rozsudku súdu prvého stupňa (v porovnaní s obžalobným návrhom) pri zachovaní totožnosti skutku sa nezmenil rozsah, ani závažnosť trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bol obvinený pôvodne uznaný za vinného, nesprísnila sa právna kvalifikácia skutku ani uložený trest... Dovolací súd sa náležite vysporiadal aj s namietaným porušením zásady

totožnosti skutku. Vychádzajúc z právneho názoru, že totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, príp. oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach, berúc do úvahy aj to, že súd musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania. Dovolací súd preto správne dospel k záveru, že v posudzovanej kauze je daná úplná zhoda, ako v konaní tak aj v následku konania obvineného. Na základe výsledkov dokazovania bola upravená skutková veta len v tej časti, že sa doplnilo to, čím obvinený zdôvodňoval žiadosť o úplatok.

Pokiaľ ide o uvedený výklad totožnosti skutku, zaoberá sa ním konštantná judikatúra, napr. č. 64/1973 Zb. rozh. tr.

Z uvedeného vyplýva, že napadnuté uznesenie nie je ani svojvoľné ani arbitrárne a neporušuje ani právo na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru..., preto navrhujem sťažnosť obvineného ako zjavne neopodstatnené odmietnuť.“

14. Právny zástupca sťažovateľa listom z 11. apríla 2012 reagujúc na vyjadrenie najvyššieho súdu (bod 13) zotrval na svojej argumentácii uvedenej v sťažnosti (body 2 až 11).

15. K sťažnosti sťažovateľa sa na výzvu ústavného súdu vyjadrili tiež (i) špecializovaný súd, a to podaním č. Spr 102/2012 z 21. júna 2012 (doručeným ústavnému súdu 28. júna 2012) a (ii) I. námestník generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „I. námestník GP“), a to podaním č. k. VII/2 Gv 131/05-106 z 26. júna 2012 (doručeným ústavnému súdu 24. júla 2012).

(i) Predseda špecializovaného súdu v podstatnom uviedol:

„Z podania sťažovateľa je zrejmé, že namieta zásadnú rozdielnosť dvoch rozhodnutí Špecializovaného... súdu, keď rozsudkom Špecializovaného... súdu zo... 04. 02. 2010... rozhodol tak, že... ho oslobodil spod obžaloby a na druhej strane po zrušení rozsudku Najvyšším súdom... bol rozsudkom zo... 17. 09. 2009... uznaný vinným a odsúdený. Tento

rozsudok bol potom potvrdený Najvyšším súdom... a taktiež dovolací súd odmietol dovolanie sťažovateľa. Ďalej je z podania sťažovateľa zrejmé, že podľa jeho názoru bola porušená zásada totožnosti skutku a porušená trestnoprávna zásada zákazu reformatio in peius... trestný spis Špecializovaného... súdu sp. zn. PK-2TŠ/6/2006 sa nachádza na Ústavnom súde... Z týchto dôvodov vo svojom vyjadrení reagujem len na základe informácií, ktoré mám zo sťažnosti žiadateľa a ktoré mi vyplynuli z vyjadrenia príslušného predsedu senátu... v prípade oslobodzujúceho rozsudku Špecializovaný... súd svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil aj nálezom Ústavného súdu... sp. zn. I. ÚS 402/08 zo dňa 01. 04. 2009, pričom bol zistený taký právny stav, že súd konštatoval, že skutok sa stal, spáchal ho obžalovaný, ale tento skutok nie je trestným činom a nie je ho možné subsumovať pod žiadnu inú skutkovú podstatu trestného činu. V prípade druhého rozhodnutia, ktorým bol obžalovaný uznaný vinným a odsúdený, súd vychádzal z ustanovenia § 327 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého súd, ktorému bola vec vrátaná na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil.

Čo sa týka ďalších námietok sťažovateľa týkajúcich sa porušenia zásady totožnosti skutku a porušenia zásady zákazu reformatio in peius, tieto skutočnosti boli namietané obhajobou už v samotnom priebehu hlavného pojednávania a súd vo svojom odôvodnení rozsudku na ne reagoval... V tomto smere si dovoľím odkázať na zdôvodnenie rozsudku Špecializovaného trestného súdu. V konečnom dôsledku podľa samotného tvrdenia sťažovateľa k porušeniu trestnoprávnej zásady zákazu reformatio in peius malo dôjsť v čase po zrušení pôvodne napadnutých súdnych rozhodnutí ústavným súdom, kedy sa trestná vec nachádzala v rámci odvolacieho konania proti prvostupňovému rozsudku na Najvyššom súde...“

(ii) I. námestník GP v podstatnom uviedol:

„Podľa § 278 ods. 1 Trestného poriadku súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

Zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobe, nemožno vyvodiť záver, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu

a skutkom, uvedeným vo výroku rozsudku, musí byť úplná zhoda. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť a iné naopak pribudnúť, nesmie však dôjsť k zmene podstaty skutku.

Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Podstata skutku je v účasti obvineného na určitej udalosti, ktorá je uvedená v uznesení o vznesení obvinenia a z ktorej vznikol následok. Podstata skutku preto nebude porušená, ak sa menia okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsah následkov, spôsob vykonania činu a pod.

Totožnosť skutku je teda zachovaná nielen v prípadoch

- úplnej zhody opísaného konania a následku,

ale aj v prípadoch ak,

- je úplná zhoda aspoň v konaní pri rozdielnom následku,

- je úplná zhoda aspoň v následku pri rozdielnom konaní,

- konanie alebo následok /prípadne aj oboje/ sú aspoň čiastočne zhodné, pri zhode v podstatných okolnostiach.

Takýto výklad totožnosti skutku pritom vychádza z dlhoročnej praxe a rozhodovania súdov Slovenskej republiky.

V posudzovanej trestnej veci je daná úplná zhoda medzi skutkom uvedeným v obžalobnom návrhu a ostatným rozsudkom špecializovaného trestného súdu v:

- mieste spáchania skutku,

- čase spáchania skutku,

- následku.

...

Podľa § 327 ods. 2 Trestného poriadku ako bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Zmena k horšiemu nemôže nastať v skutkových zisteniach, použitej právnej kvalifikácii, druhu a výmere trestu, vo výroku o ochrannom opatrení, ako aj vo výroku o náhrade škody. Takto koncipovaný zákaz zmeny k horšiemu platí aj pre odvolacie konanie.

Je však potrebné zdôrazniť, že zákaz zmeny k horšiemu sa nevzťahuje na samotné konanie, ale na jeho výsledok, t. j. na rozhodnutie.

Aj keď ostatným rozsudkom špecializovaného trestného súdu došlo k zmene skutkových zistení a k úprave skutku /v porovnaní s obžalobným návrhom/ pri zachovaní totožnosti skutku sa nezmenil rozsah a ani závažnosť trestnej činnosti, nesprísnila sa právna kvalifikácia skutku a ani uložený trest.

Je možné konštatovať, že v trestnej veci obv. MUDr. R. B. nebola porušená zásada zákazu reformatio in peius, nakoľko nedošlo k zhoršeniu jeho postavenia v porovnaní s pôvodným rozsudkom.

Na záver považujem za nevyhnutné uviesť, že sa v plnom rozsahu stotožňujem s rozsudkom Špecializovaného... súdu... zo... 17. 09. 2010, uznesením Najvyššieho súdu... z... 24. 03. 2011 ako aj uznesením toho istého súdu... z... 26. 10. 2011, v trestnej veci obv. MUDr. R. B.“

16. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou označených práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. v primeranej lehote (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Priebeh trestnej veci sťažovateľa v čase po prijatí nálezu ústavného súdu

sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009

17. Ústavný súd sa trestnou vecou sťažovateľa už zaoberal a nálezom sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009 vyslovil porušenie sťažovateľom označených práv, zrušil (dovolacie) uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo Vš - 4/2007 z 2. júna 2008, ako aj (odvolací) rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1 Toš 5/2007 z 19. apríla 2007 a zároveň vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nosné dôvody (ratio decidendi) uvedeného rozhodnutia ústavného súdu spočívali v procesnoprávnom [body 22(i), 24, 29, 30, 31 a 35] a hmotnoprávnom [body 22(ii), 34 a 35] rámci, keď ústavný súd v podstatnom konštatoval očividne nesprávny výklad pojmu „obstarávanie veci všeobecného záujmu“ zo strany všeobecných súdov.

18. Najvyšší súd následne uznesením sp. zn. 1 Toš 5/2007 z 11. júna 2009 zrušil rozsudok špecializovaného súdu zo 7. decembra 2006 a vec mu vrátil, aby ju znovu prejednal a vo veci rozhodol. Najvyšší súd v podstatnom konštatoval, že vzhľadom na vyslovený názor ústavného súdu (bod 17 in fine) „*obžalovaný nemôže byť uznaný za vinného z trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák.*“, avšak „*skutok, ktorý sa nepochybne stal a jednoznačne ho spáchal obžalovaný..., bude potom možné právne kvalifikovať ako prijímanie úplatku a inej nenáležitej výhody, podľa § 160 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák... iba za predpokladu, že sa preukáže aj porušenie osobitnej povinnosti vyplývajúcej zo zákona, alebo dôležitej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie, alebo povinnosť, na ktorej plnenie sa osobitne zaviazal... nepostačuje len porušenie morálnych pravidiel, k čomu evidentne došlo... Pokiaľ sa takéto porušenia za strany obžalovaného nepreukážu, nebude možné uznať ho za vinného z vyššie uvedeného trestného činu s kvalifikovanou skutkovou podstatou... z... uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolania obžalovaného MUDr. R. B. a jeho matky považoval za čiastočne dôvodné a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto uznesenia.*“.

19. Špecializovaný súd v poradí druhým rozsudkom sp. zn. PK-2 Tš/6/2006 zo 4. februára 2010 sťažovateľa oslobodil spod obžaloby prokurátora, pretože skutok nie je trestným činom. Po obsiahlom zreprodukování doterajšieho stavu a v intenciách zrušujúceho rozhodnutia (bod 18) vykonaného ďalšieho dokazovania (vypočutia svedkov

a listinných dôkazov), ako aj podrobne uvedených záverečných rečí účastníkov špecializovaný súd uviedol: „Z dokazovania vykonaného po vrátení vecí Špecializovanému trestnému súdu na prejednanie a rozhodnutie vyplynulo, že nebolo bez všetkých pochybností preukázané, že obžalovaný vedel o svojej povinnosti nepreberať platby od pacientov ako porušenie dôležitej povinnosti v rámci právnej kvalifikácie podľa § 160 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák... Súd zodpovedne skúmal subsumáciu skutku pod inú skutkovú podstatu v súlade s uznesením Najvyššieho súdu... a jeho záväzným právnym názorom... subsumovať skutok pod túto kvalifikovanú skutkovú podstatu (§ 160 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona, pozn.) nie je procesne možné, pretože podľa § 327 ods. 2 Tr. por. ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech, čo znamená zákaz zmeny k horšiemu, tzv. zákaz reformácie in peius. Pričom trestná sadzba pri právnej kvalifikácii podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 (tzv. neprípustná právna kvalifikácia) je trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov alebo zákaz činnosti alebo peňažný trest a trestná sadzba pri právnej kvalifikácii podľa § 160 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 je len trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov. V zmysle uvedeného je trestná sadzba podľa § 160 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 prísnejšia, pretože v osobitnej časti Trestného zákona dovoľuje uložiť obžalovanému len trest odňatia slobody na 1 až 5 rokov a trestná sadzba podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 je menej prísna, lebo v osobitnej časti trestného zákona dovoľuje alternatívne uložiť aj menej prísne tresty a to peňažný trest alebo zákaz činnosti, čo je vyjadrené konkrétnymi slovami trest odňatia slobody alebo zákaz činnosti, alebo peňažný trest, čiže pripúšťa alternatívne uloženie menej prísnych trestov... V zmysle právnej kvalifikácie podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 nebolo dokázané, že by obžalovaný žiadal a prijal úplatok, aby zneužil svoje zamestnanie na poskytnutie výhody pacientke alebo jej neodôvodnené uprednostnenie... Taktiež v zmysle právnej kvalifikácie podľa § 160 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 obžalovaný nežiadal a neprijal úplatok, aby porušil svoje povinnosti... Ďalej súd skúmal podradenie skutku aj pod ďalšie v Trestnom zákone uvedené skutkové podstaty, pričom pri § 235 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 (trestný čin vydierania) dospel k záveru, že obžalovaný nepoužil násilie ani hrozbu, násilia ani inej ťažkej ujmy, aby mu pacientka dala úplatok, len jej povedal, že ak

bude on spokojný, tak bude aj ona spokojná, čo nie je možné bez ďalšieho považovať za hrozbu, pričom navyše sa jedná o trestný čin proti slobode a pacientka mala principiálne aj inú možnosť, slobodnej voľby lekára. Taktiež v zmysle § 237 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005 (trestný čin útlaku) obžalovaný nezneužil tieseň pacientky alebo jej závislosť, aby mu dala úplatok, pretože taktiež platí možnosť slobodnej voľby lekára a dokonca v tomto prípade aj nemocnice... súd v závere opätovne konštatuje, že skutok sa stal, spáchal ho obžalovaný, teda obžalovaný žiadal a prijal úplatok, ale Špecializovaný trestný súd v Pezinku pri rešpektovaní záväzného právneho názoru Ústavného súdu... a Najvyššieho súdu... konštatuje, že neexistuje v Trestnom zákone iná právna kvalifikácia pod ktorú by bolo možné skutok obžalovaného subsumovať a preto nie je trestným činom...“

20. Proti tomuto rozsudku sa odvolal prokurátor, ktorý v podstatnom uviedol:

„So závermi Špecializovaného... súdu..., že skutok uvedený v obžalobe nie je možné subsumovať pod žiadnu skutkovú podstatu z trestných činov uvedených v osobitnej časti Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005, sa nemožno stotožniť... Podľa § 160 ods. 1 Trestného zákona kto priamo alebo cez sprostredkovateľa pre seba alebo pre inú osobu prijme, žiada alebo si dá sľúbiť úplatok, alebo inú nenáležitú výhodu, aby zneužil svoje zamestnanie, povolanie, postavenie alebo funkciu na poskytnutie výhody niektorej osobe alebo na jej neodôvodnené uprednostnenie pred inými potresce sa odňatím slobody až na tri roky alebo peňažným trestom... D. O. vo svojej výpovedi jednoznačne okrem iného uviedla, že mala dojem, ak by nebola ochotná súhlasiť s tým, že obžalovanému dá v budúcnosti úplatok, bola uzrozumená tým, že ju čaká ohrozenie kvality a úspešnosti operácie. Čo sa týka pooperačného stavu mala obavu, že jej nebude poskytnutá dostatočná zdravotná starostlivosť. Taktiež od nej MUDr. R. B. žiadal, aby išla hneď zaplatiť za operáciu; chcel to celé urýchliť, aby mu doniesla rozdiel medzi 85.000,- Sk a cenou operácie... konanie obž. MUDr. R. B. smerovalo k tomu, aby operácia bola uskutočnená čo najskôr a aby operácia bola čo najskôr aj zaplatená. Vyplýva to aj zo skutočnosti, že obž. MUDr. R. B. sa hádal so sestričkou, aký je postup pred operáciou... obž. MUDr. R. B. pri svojom povolaní - ako lekár za žiadaný a sľúbený úplatok uprednostnil svedkyňu - agentku D. O. pri operácii... je potrebné dodať, že je nemysliteľné, aby na jednej strane súd konštatoval, že sa stal skutok,

ktorý vykazuje znaky korupčného trestného činu a na strane druhej by nebolo možné páchatel'a za tento postihnúť v trestnom konaní.“

21. Najvyšší (odvolací) súd uznesením sp. zn. 5 To 6/2010 z 29. apríla 2010 zrušil oslobodzujúci rozsudok špecializovaného súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. V podstatnom uviedol, že «... odvolanie prokurátora je dôvodné... nebolo pochybením, keď Špecializovaný... súd vykonal dokazovanie zamerané smerom, či obžalovaný pri páchaní predmetného skutku neporušil osobitnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, alebo dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, resp. povolania, prípadne povinnosť, na ktorej plnenie sa osobitne zaviazal... Aj keď je pravdou, že v danom prípade nemôže dôjsť k zmene rozhodnutia v neprospech obžalovaného (§ 327 ods. 2 Tr. por.), dôsledkom čoho teda nemôže byť uznaný vinným za trestný čin s prísnejšou trestnou sadzbou a nemôže mu byť uložený prísnejší trest ako v rozsudku tunajšieho súdu z 19. apríla 2007, sp. zn. 1 Toš 5/2007... Špecializovaný... súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že... posudzovaný skutok sa stal a spáchal ho obžalovaný tak, ako je to uvedené v obžalobe. Znamená to teda, že obžalovaný žiadal a prijal úplatok, no ako ďalej uviedol, tento skutok nie je trestným činom, pretože ho nie je možné subsumovať pod žiadnu inú skutkovú podstatu trestného činu. Nebolo dokázané, že by obžalovaný žiadal a prijal úplatok, aby zneužil svoje zamestnanie, resp. povolanie na poskytnutie výhody pacientke alebo na jej neodôvodnené uprednostnenie pred inými... S takýmto hodnotením skutku sa nemožno stotožniť... Z vykonaných dôkazov je nepochybné, že obžalovaný... si vyžiadal a prebral od svedkyne 19 000 Sk v súvislosti so svojim povolaním lekára napriek tomu, že poplatok za zákrok bol riadne zaplatený a obžalovaný bol v zamestnaneckom pomere s nemocnicou, v rámci ktorej bol zákrok realizovaný. Nešlo o jeho súkromnú lekársku prax v prenajatých priestoroch nemocnice. Nebol zamestnaný v učtárni a nebol ani pokladníkom nemocnice, či referentom Referátu platených služieb, teda osobou oprávnenou na preberanie poplatkov za zdravotné výkony. Je nepochybné, že nemohol preberať žiadne peniaze od pacientov. Za svoje výkony v rámci oddelenia plastickej chirurgie bol riadne honorovaný zamestnávateľom, ako je to zrejmé z listinných dôkazov... trestný čin prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody je dokonaný už tým, že páchatel' úplatok žiada... Najvyšší súd považuje za dôležité... uviesť i to, že rozhodujúce na dokonanie tohto trestného činu je, že

páchateľ úplatok žiada v uvedenom úmysle. Skutočnosť, že prijatie úplatku alebo sľubu úplatku, neovplyvnilo osobu páchatel'a, je z hľadiska právnej kvalifikácie jeho konania podľa uvedených ustanovení bez významu. Ak by úplatok alebo sľub úplatku mal vplyv na konanie páchatel'a, zvyšuje táto okolnosť závažnosť jeho konania.

Z výpovede svedkyne - agentky D. O. je nesporné, že bola požiadaná o úplatok, ktorý aj odovzdala a obžalovaný ho prijal ako chirurg FNŠP (štátnej príspevkovej organizácie). Žiadosť o úplatok obžalovaný odôvodnil tak, že keď je spokojný on, sú spokojní aj pacienti. Doslovne uviedol, že keď mu dá peniaze, spraví jej to tak, že bude spokojná a nebude to poznať ani na dotyk, bude ich mať lepšie aj na pohľad aj na dotyk... výhodou, ktorú mala vyššie menovaná získať po prisľúbení a neskoršom odovzdaní úplatku, bola vyššia kvalita zákroku (nadštandardný prístup k pacientke). Z požiadavky obžalovaného nadobudla svedkyňa odôvodnené presvedčenie, že pokiaľ mu nezaplatí požadovanú čiastku, bude ohrozená kvalita a úspešnosť operácie, prípadne aj následná pooperačná starostlivosť. Úplatok mohol pritom v tejto súvislosti žiadať práve vzhľadom na svoje povolanie chirurga, ktoré uvedeným spôsobom zneužil a svedkyňu svojimi vyjadreniami ohľadom výhody spočívajúcej v kvalite jeho práce, závisiacej od poskytnutého úplatku, primäl k prisľubiu odovzдания úplatku, ktorý napokon aj prijal. Pričom, ako už aj bolo vyššie uvedené, to či úplatok alebo sľub úplatku ovplyvnil osobu oň žiadajúcu, je z hľadiska právnej kvalifikácie jej konania podľa príslušného ustanovenia irelevantné... Hoci prokurátor v dôvodoch svojho odvolania poukazoval aj na tú skutočnosť, že svedkyňa - agentka mala byť na základe úplatku uprednostnená pred inými (pri operácii), uvedené nebolo jednoznačne preukázané. Z výpovede tejto svedkyne síce vyplýva, že obžalovaný „to“ chcel celé urýchliť. Nie je však zrejmé, či existoval nejaký harmonogram operácií a obžalovaný „preskočil“ iných pacientov v prospech svedkyne D. O. V tomto smere ani nebolo vykonané dokazovanie, aj keď lekár vykonávajúci predoperačné vyšetrenia svedkyňi sa čudoval, prečo ich musí vykonávať on, keď pacientku nebude operovať, čo môže iba nasvedčovať, že nešlo o celkom štandardný postup... Vzhľadom na vyššie uvedené bude teda potrebné, aby špecializovaný... súd po riadnom vysporiadaní sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie zhodnotil (§ 2 ods. 12 Tr. por.), či konaním obžalovaného neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty niektorého z do úvahy prichádzajúcich korupčných trestných činov.»

22. Špecializovaný súd ostatným (v poradí tretím) rozsudkom sp. zn. PK-2 Tš/6/2006 zo 17. septembra 2010 uznal obžalovaného vinným zo spáchania trestného činu podľa § 160 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti na 9 mesiacov a peňažný trest 660 €. Skutok, za ktorý bol obžalovaný uznaný vinným a bol mu uložený trest, spočíval v tom, že „v presne nezistený deň v mesiaci august 2005 a dňa 13. októbra 2005 a 14. októbra 2005 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v B. v priestoroch oddelenia plastickej chirurgie ako lekár žiadal pre seba za vykonanie operácie finančnú čiastku vo výške 18 650,- SK (619,07 €) od pacientky D. O. za to, že keď mu dá požadované peniaze, budú pri operácii použité lepšie prsné implantáty, pričom kvalita chirurgického zákroku bude vyššia, čo bude zrejmé na pohľad i na dotyk a to napriek tomu, že D. O. za tento zákrok zaplatila 66.350,- Sk (2.202,42 E) v pokladni nemocnice a následne dňa 20. októbra 2005 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v B. v ambulancii oddelenia plastickej chirurgie MUDr. R. B. prevzal od D. O. úplatok vo výške 19.000,- Sk (630,68 €) za operáciu.“.

Svoje rozhodnutie odôvodnil špecializovaný súd v podstatnom a aktuálne (t. j. nad rámec už uvedeného v jeho predchádzajúcich rozhodnutiach, pozn.) a po uvedení záverečných rečí účastníkov takto:

«Súd v tejto veci vykonal veľmi rozsiahle dokazovanie, pričom pri okolnostiach, ktoré bolo na základe ostatného uznesenia Najvyššieho súdu... potrebné zhodnotiť sa upriamil opätovne na výpoveď svedkyne D. O. a zvukovo - obrazový záznam tak, ako je to uvedené osobitne pri vykonaných dôkazov. Zároveň súd prihliadol aj na to, čo k skutkovým zisteniam uviedol Najvyšší súd SR.

Na základe vykonaného dokazovania apo vyhodnotení dôkazov jednotlivo ako aj v ich súhrne a s prihliadnutím na záväzný právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd dospel k záveru, že v presne nezistený deň v mesiaci august 2005 a dňa 13. októbra 2005 a 14. októbra 2005 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v B. v priestoroch oddelenia plastickej chirurgie ako lekár žiadal pre seba za vykonanie operácie finančnú čiastku vo výške 18.650,- Sk (619,07 €) od pacientky D. O. za to, že keď mu dá požadované peniaze budú pri operácii použité lepšie prsné implantáty, pričom kvalita chirurgického zákroku bude vyššia, čo bude zrejmé na pohľad i na dotyk a to aj napriek

tomu, že D. O. za tento zákrok zaplatila 66.350,- Sk (2.202,42 €) v pokladni nemocnice a následne dňa 20. októbra 2005 vo Fakultnej nemocnici s poliklinikou v B. v ambulancii oddelenia plastickej chirurgie MUDr. R. B. prevzal od D. O. úplatok vo výške 19.000,- Sk (630,68 €) za operáciu.

Oproti obžalobe súd upravil znenie skutkovej vety na základe vykonaného dokazovania v súlade so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, pričom totožnosť skutku zostala prísne zachovaná.

Súd sa nestotožnil s názorom obhajoby, že nie je možné zmeniť skutkovú vetu. Je to možné ak totožnosť skutku zostane zachovaná.

Podstata skutku je určená účasťou obžalovaného na určitej trestne stihanej udalosti z ktorej vzišiel následok významný z hľadiska trestného práva hmotného. Podstata skutku je zachovaná ak je zachovaná aspoň z časti totožnosť konania a následku a je daná zhodou medzi podstatnými skutkovými okolnosťami, ktoré sú tvorené konaním a následkom.

Obžalovaný sa k spáchaniu skutku uvedeného v obžalobe priznal, ale poprel, že by pacientke O. poskytol nejakú výhodu. Z výpovede svedkyne O., ale vyplynul pravý opak na ktorý záväzne poukázal aj Najvyšší súd... Výpoveď svedkyne je dôveryhodná aj vzhľadom na zvukovo - obrazový záznam, ktorý potvrdil pravdivosť jej výpovede fakticky aj logicky, a preto súd neuznal ani obhajobnú argumentáciu obžalovaného ohľadne zvukovo - obrazového záznamu, keď obžalovaný konkrétne uviedol, že keď je spokojný pacient to je na prvom mieste a ešte aj doktor, tak to najoptimálnejší stav. Na jednej strane sa obžalovaný v trestnom konaní pred Najvyšším súdom... priznal, že žiadal a prijal úplatok a na druhej strane poprel vo svojej záverečnej reči rozporne zrejmy význam tejto vety keď uviedol, že nesúvisí s úplatkom, čomu súd na základe vyhodnotenia dokazovania neuveril.

Právnu kvalifikáciu súd ustálil na základe vykonaného dokazovania a na základe záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu... Obžalovaný svojim konaním naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. 12. 2005, pretože priamo pre seba žiadal úplatok, aby zneužil svoje povolanie na poskytnutie výhody niektorej osobe. V odôvodnení tejto právnej kvalifikácie súd poukazuje na ostatné uznesenie Najvyššieho súdu... tak, ako bolo vyššie uvedené a navyše dodáva, že za úplatok treba považovať neoprávnenú výhodu spočívajúcu v priamom majetkovom prospechu alebo iné zvýhodnenie, ktoré sa poskytne podplatenej

osobe alebo ktoré sa má poskytnúť podplácanej osobe alebo s jej súhlasom inej osobe a na ktoré táto ani iná osoba nemá nárok. Úplatok môže spočívať buď v priamom majetkovom prospechu (peniaze, naturálie), alebo vo výhodách iného druhu. Z tohto jednoznačne vyplýva, že peniaze, ktoré obžalovaný požadoval a ktoré následne aj prevzal súd jednoznačne považoval za úplatok v zmysle zákona, nakoľko zapadajú do všetkých kvalifikačných predpokladov úplatku...

V zmysle § 4 písm. a/ Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 obžalovaný spáchal trestný čin úmyselne a to v priamom úmysle, pretože chcel spôsobom uvedeným v tomto zákone porušiť, alebo ohroziť záujem chránený týmto zákonom.

Stupeň spoločenskej nebezpečnosti činu pre spoločnosť je v zmysle § 3 ods. 4 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 okrem iného určovaný aj významom chráneného záujmu, osobou páchatel'a a jeho pohnútkou, pričom obžalovaný trestný čin spáchal ako lekár, jeho pohnútkou bola ziskuchtivosť a chráneným záujmom je ochrana spoločnosti pred korupciou.

Nebezpečnosť korupcie zdôrazňuje aj Trestnoprávny dohovor o korupcii, ktorý bol vyhlásený v Zbierke zákonov SR pod č. 375/2002 Z. z., ktorý v preambule ustanovuje, že „korupcia ohrozuje právny štát, demokraciu a ľudské práva, podkopáva dobrú vládu, slušnosť a sociálnu spravodlivosť, naruša hospodársku súťaž, bráni hospodárskemu rozvoju a ohrozuje stabilitu demokratických inštitúcií a morálne základy spoločnosti“.

Stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť súd vyhodnotil aj z hľadiska spôsobu vykonania činu a jeho následkov, na základe okolností za ktorých bol čin spáchaný, prihliadol aj na osobu páchatel'a, mieru jeho zavinenia a jeho pohnútku, ktorú hodnotí, ako snahu obžalovaného získať neoprávnený majetkový prospech. Tu súd vyhodnotil aj spôsob akým obžalovaný požadoval úplatok. Jednoducho svojím požadovaním úplatku dokázal tlačiť svedkyňu do situácie, kedy si nebola istá, či bez poskytnutia úplatku bude zákrok plne profesionálny, korektný, bezproblémový a na druhej strane navodil dojem, že po zaplatení úplatku použitý implantačný materiál a zákrok bude vyššej kvality. Spôsob akým požadoval úplatok obžalovaný je nanajvýš aj po morálnej stránke nevhodný.

Skúmaním poľahčujúcich a priťažujúcich okolností súd zistil, že obžalovanému poľahčuje, že pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život a vo väčšej miere sa k spáchaniu skutku priznal a nič mu nepriťažuje.

Po zhodnotení všetkých skutočností, ktoré majú vplyv pri ukladaní druhu a výšky trestu dospel súd k záveru, že stupňu spoločenskej nebezpečnosti, pomerom páchatel'a, jeho osobe a možnostiam nápravy je pre obžalovaného primeraný trest odňatia slobody na 12 (dvanásť) mesiacov s podmiennečným odkladom výkonu trestu odňatia slobody na skúšobnú dobu na 18 /osemnásť/ mesiacov, trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania na 9 /deväť/ mesiacov a peňažný trest vo výmere 660,- Eur (šesťstošesťdesiat eur) a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený mu bol ustanovený náhradný trest odňatia slobody na 2 /dva/ mesiace, pretože trestná sadzba pri uvedenom trestnom čine je trest odňatia slobody až na tri roky alebo peňažný trest, pričom podmiennečný trest odňatia slobody súd považuje vzhľadom na osobu páchatel'a, s prihliadnutím na jeho predchádzajúci bezúhonný život, za postačujúci na dosiahnutie účelu trestu v zmysle § 23 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005 i bez jeho výkonu. Podľa názoru súdu takto uložený trest odňatia slobody je úmerný spáchanej trestnej činnosti a dostatočne by mal zabezpečiť nápravu obžalovaného a bude výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti, aby sa podobnej trestnej činnosti nedopúšťali. Trest zákazu činnosti súd obžalovanému uložil preto, lebo obžalovaný sa dopustil trestného činu, v súvislosti s výkonom lekárskeho povolania. Peňažný trest súd obžalovanému uložil preto, že sa úmyselnou trestnou činnosťou snažil získať a získal majetkový prospech. Výška uloženého peňažného trestu je primeraná vo vzťahu k žiadanému a prijatému úplatku. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený súd ustanovil obžalovanému náhradný trest odňatia slobody na 2 /dva/ mesiace. Ustanovený náhradný trest, ani spolu s uloženým trestom odňatia slobody nepresahuje zákonom dovolenú hranicu trestnej sadzby...

Z uvedených dôvodov Špecializovaný... súd... rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.»

23. O odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku (bod 22) rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 To 18/2010 z 24. marca 2011 tak, že odvolanie sťažovateľa zamietol. V podstatnom najvyšší súd uviedol:

«... Proti tomuto rozsudku zahlásil odvolanie obžalovaný... hneď do zápisnice o hlavnom pojednávaní..., ktoré následne prostredníctvom svojho obhajcu aj písomne

odôvodnil... V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že podľa jeho názoru prvostupňový súd pochybil, keď ho uznal vinným zo spáchania predmetného trestného činu. Má za to, že súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami, nesprávne ustálil skutok a porušil základné ustanovenia Trestného zákona a Trestného poriadku... poukázal predovšetkým na tú skutočnosť, že napadnutým rozsudkom bol uznaný vinným zo spáchania skutku, ktorého sa mal dopustiť v inom znení, ako bola podaná obžaloba v roku 2006... upozornil na to, že nielen napadnutý rozsudok, ale aj rozhodnutia Najvyššieho súdu..., ktoré mu predchádzali, sú v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona a Trestného poriadku. Osobitne namietal porušenie zásady totožnosti skutku. Zdôraznil, že podľa § 278 ods. 1 Tr. por. súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, pričom totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku. Totožnosť skutku nenarušujú pritom zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok. Komparáciou skutku, ktorý je predmetom obžaloby a skutku, pre ktorý bol uznaný vinným v napadnutom rozsudku, však dospel k takému záveru, že v danom prípade došlo k podstatnej zmene skutku, a teda k závažnému porušeniu princípu totožnosti skutku a obžalovacej zásady (zjavné prekročenie v časti konania totožnosti skutku). V tejto súvislosti podotkol, že s protizákonným rozšírením trestného skutku sa po prvý raz argumentuje v odvolaní prokurátora... zo 16. apríla 2010 proti oslobodzujúcemu rozsudku Špecializovaného... súdu..., keď prokurátor špekulatívne pridáva nový znak objektívnej stránky trestného činu „nedôvodné uprednostnenie pred inými“. Túto konštrukciu pritom prebral i odvolací senát (rozhodnutie zo 4. februára 2010). Obžalovaný v tejto časti odvolania zdôraznil tiež tú skutočnosť, že v odvolacom rozhodnutí Najvyššieho súdu... z 11. júna 2009..., bola porušená základná trestnoprocená zásada zákaz reformatio in peius tým, že bol daný nezákonný záväzný pokyn na právnu kvalifikáciu spáchaného skutku podľa prísnejšej skutkovej podstaty trestného činu (§ 160 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák.). Ako ďalej uviedol, predmetná zásada bola zo strany odvolacieho súdu porušená aj z dôvodu rozšírenia trestnej činnosti obžalovaného (nadštandardný prístup k pacientke)... Pokiaľ ide o „hmotnoprávne dôvody odvolania“, obžalovaný predovšetkým podotkol, že skutok, tak ako je ustálený v napadnutom rozhodnutí, nezodpovedá vykonaným dôkazom. On peniaze nikdy od pacientky nežiadal, ani nimi výkon operácie nepodmieňoval. Konanie ako aj výpoveď poškodenej O. považuje za akt jej osobnej pomsty. Poukázal na to, že poškodená zaplatila

cenu za implantáty ako aj za operáciu ešte v septembri 2005, a teda po zaplatení už nemohlo dôjsť k zámene implantátov za lepšie ani horšie, pretože lekár nemôže ovplyvniť výdaj implantátov zo skladu a dostane ich až pri operácii. V priebehu operácie došlo k určitým problémom pri vkladaní implantátu, no s týmto poškodenú hneď v ten deň, t. j. 13. októbra 2005 oboznámil. O týždeň, keď prišla do nemocnice na kontrolu a vyberanie stehov, mu už ako agentka polície dala úplatok, ktorý on prijal. Čo sa týka výpovede svedkyne O., túto považuje za neviery hodnú, tendenčnú, ovplyvnenú zrejme negatívnou informáciou, ktorú jej poskytol v súvislosti s problémom implantátu pri operácii. V tejto súvislosti zároveň poukázal na niekoľko dôležitých momentov, ktoré vysvetľujú tendenčnosť jej výpovede a ktoré podľa jeho názoru unikli súdu pri hodnotení dôkazov. Za rovnako absurdný pokladá výklad, resp. chápanie jeho výroku, že „keď je spokojný pacient, to je na prvom mieste a ešte aj doktor, tak to je najoptimálnejší stav“ zo strany súdu ako dôkazu, ktorý má preukazovať, že požadoval od pacientky úplatok. Má za to, že uvedený výrok musí chápať každý, kto nemá zlý úmysel jedine ako spokojnosť s vykonanou prácou lekára. Podotkol tiež, že súd v dôvodoch dovysvetlil výpoveď a úmysel poškodenej O., pričom interpretuje po svojom jej výpoveď slovami, ktoré nikdy nepoužila. Napokon s poukazom na skutkové zistenia uvedené v napadnutom rozhodnutí opätovne upozornil na tú skutočnosť, že pre takýto skutok pôvodne žalovaný nebol, v priebehu konania v tomto smere nebolo vedené dokazovanie a nakoľko bol žalovaný iný skutok, nemal možnosť sa ani brániť ohľadne nového skutku... doterajším priebehom trestného konania... bolo jednoznačne preukázané, že ním spáchaný skutok, uvedený v obžalobe prokurátora... podanej na Špeciálny súd... pod sp. zn. VII/2 Gv 131/05-26, nie je možné podriadiť pod žiadnu skutkovú podstatu trestného činu... Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a jeho spod obžaloby podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil, nakoľko skutok nie je trestným činom...

Najvyšší súd... dospel k takému záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

V rámci zisťovania a ustálenia skutkového stavu, súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy, tieto následne jednotlivo aj vzájomne vyhodnotil a dospel tak ku správnym a úplným skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania. V odôvodnení napadnutého rozsudku potom Špecializovaný... súd, riadiac sa ustanovením § 168 Tr. por.

podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými právnymi úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaného a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, rešpektujúc pritom zároveň záväzný názor tunajšieho súdu vyslovený v predchádzajúcom rozhodnutí (uznesenie z 29. apríla 2010...).

Vzhľadom na to, že na skutkové zistenia i na právne posúdenie konania obžalovaného sa podrobne a dostatočne presvedčivo poukazuje v odôvodnení napadnutého rozsudku a odvolací súd nemá o nich pochybnosti, preto si úvahy a závery súdu prvého stupňa v celom rozsahu osvojuje a v podrobnostiach na ne odkazuje. V súvislosti s uvedeným poukazuje odvolací súd tiež na svoje právne názory vyjadrené v rozhodnutí, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo a ktoré boli pre súd prvého stupňa záväzné (§ 327 ods. 1 Tr. por.).

Aj podľa názoru najvyššieho súdu sa predmetný skutok stal tak, ako to správne zistil a ustálil prvostupňový súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania v napadnutom rozsudku. Treba tiež zdôrazniť, že obžalovaný... sa k prijatiu úplatku od pacientky D. O. v konaní pred súdom priznal avšak poprel, že by jej chcel poskytnúť, resp. že by jej poskytol nejakú výhodu... najvyšší súd upozorňuje na to, že pre posúdenie skutku podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. nie je potrebné, aby bolo dokázané, či bola svedkyňa O. zo strany obžalovaného nejakým spôsobom naozaj zvýhodnená. Dôležité z hľadiska uvedenej právnej kvalifikácie je to, že obžalovaný spôsobom, akým žiadal od vyššie menovanej pacientky úplatok, jej dal v podstate jasne najavo, že jeho prístup k nej - „kvalita práce“ bude závisieť od toho, či mu tieto peniaze dá. Tak ako je teda irelevantné to, kedy napokon došlo k prijatiu sľúbeného úplatku (keďže trestný čin bol dokonaný už žiadaním úplatku), je z hľadiska uvedenej právnej kvalifikácie rovnako nepodstatné i to, či sľúbený úplatok mal na obžalovaného naozaj taký vplyv, že pristupoval k menovanej „inak“ ako k iným pacientkám.

Z výpovede svedkyne - agentky O., ktorú považuje aj odvolací súd za dôveryhodnú (dôveryhodnosť súd posúdil tiež v logickom kontexte s inými vo veci vykonanými dôkazmi - výpoveď obžalovaného, svedka J. B., zvukovo - obrazový záznam, viaceré listinné a vecné dôkazy) totiž vyplýva, že keď sa obžalovaného spýtala, že ako to myslí, že rozdiel - t. j. 18 650 Sk si nechá pre seba, jej tento uviedol, že jemu to je jedno, čo si myslí, aj čo si myslia

pacientky, ale on keď je spokojný sú spokojní aj pacienti. Povedal jej, že bude spokojná, keď mu dá ten rozdiel, a že jej to spraví tak, že to nebude vidieť ani na dotyk (výpoveď v prípravnom konaní dňa 2. februára 2006, č. 1. 25 - 32). Dôležité je tiež poukázať na tú časť výpovede vyššie menovanej svedkyne, keď na hlavnom pojednávaní konanom dňa 7. decembra 2006 uviedla, že obžalovaný... odôvodňoval poskytnutie požadovaných peňazí tým, že uviedol, že keď mu dá tie peniaze, bude mať lepšie implantáty, aj na pohľad to bude ako pravé, aj na dotyk... bude to mať lepšie aj na viditeľnosť aj na dotyk. Svedkyňa mala teda odôvodnené obavy, že ak by obžalovanému neprislúbila úplatok, bola uzrozumená s tým, že ju čaká ohrozenie kvality a úspešnosti operácie. Čo sa týka pooperačného stavu, mala obavu, že jej nebude poskytnutá dostatočná zdravotná starostlivosť.

Rovnako odvolací súd nemôže súhlasiť s tým tvrdením obžalovaného, že motívom konania svedkyne - agentky D. O. mala byť pomsta za nevydrenú operáciu, a to z dôvodov, ktoré sú už uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku a na ktoré preto najvyšší súd odkazuje.

Nemožno pripustiť stav, keď lekár žiadaním úplatku dá pacientovi v podstate takú možnosť voľby, že buď mu úplatok dá a bude spokojný, alebo nedá a... . Lekár nesmie pristupovať inak k pacientovi v závislosti od toho, či mu úplatok poskytne či neposkytne, resp. sľúbi, či nesľúbi. V žiadnom prípade nemôže takýmto spôsobom zneužívať svoje povolanie a tlačiť tak pacienta pod obavou z kvality poskytnutej zdravotnej starostlivosti k tomu, aby mu napokon úplatok sľúbil, resp. dal.

Najvyšší súd nemá preto z dôvodov vyššie uvedených žiadne pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, keďže zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania a je nimi nepochybné preukázané, že obžalovaný... opakovane ako lekár žiadal pre seba za vykonanie operácie finančnú čiastku vo výške 18 650 Sk od pacientky D. O. za to, že keď mu dá požadované peniaze, budú pri operácii použité lepšie prsné implantáty, pričom kvalita chirurgického zákroku bude vyššia, čo bude zrejme na pohľad i na dotyk, a to aj napriek tomu, že D. O. za tento zákrok zaplatila 66 350 Sk v pokladni nemocnice a následne dňa 20. októbra 2005 vo svojej ambulancii obžalovaný... od D. O. aj prevzal úplatok vo výške 19 000 Sk.

Špecializovaný... súd rovnako nepochybil ani pri právnom posúdení konania obžalovaného, keď ho uznal za vinného zo spáchania trestného činu prijímania úplatku

a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 1 Tr. zák., keďže všetky znaky skutkovej podstaty tohto trestného činu boli naplnené.

Najvyššiemu súdu nedá napokon nereagovať ani na to tvrdenie obhajcu obžalovaného vyjadrené v jeho záverečnej reči na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. septembra 2010 že prípadným odsúdením obžalovaného... za trestný čin prijímanie úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2 Tr. zák. by v rozpore s Trestným poriadkom došlo k porušeniu zásady zákaz reformatio in peius, keďže tento jeho názor nie je pravdivý. Skutková podstata uvedená v ustanovení § 160 ods. 2 Tr. zák. totiž nie je kvalifikovanou skutkovou podstatou (tou je skutková podstata uvedená v § 160 ods. 3 Tr. zák.), ale rovnako ako § 160 ods. 1 základnou skutkovou podstatou, a to s menej prísnou trestnou sadzbou ako je tomu v prípade trestného činu, za ktorý bol obžalovaný pôvodne uznaný vinným (§ 160a ods. 1 Tr. zák.). Posúdenie predmetného skutku podľa tohto ustanovenia by teda nebolo prísnejšie.

Odvolačí súd pri plnení svojej revíznej povinnosti nezistil dôvod pre zmenu napadnutého rozhodnutia ani vo výroku o treste, keďže prvostupňový súd pri úvahách o voľbe druhu trestu a jeho výmery dôsledne zhodnotil všetky relevantné skutočnosti a obžalovanému... správne a v súlade so zákonom uložil tak trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 18 mesiacov, ako aj peňažný trest v primeranej výške a zodpovedajúci trest zákazu činnosti.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, tak tieto považoval najvyšší súd za neopodstatnené. Predovšetkým sa nemožno stotožniť s tým jeho tvrdením, že v predmetnom konaní došlo k porušeniu zásady totožnosti skutku, resp. že totožnosť skutku nebola v napadnutom rozsudku zachovaná.

Podľa § 278 ods. 1 Tr. por. súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

Obžalovacia zásada uvedená v ustanovení § 220 ods. 1 Tr. por. (teraz § 278 ods. 1 Tr. por.), podľa ktorého súd môže rozhodnúť len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, neznamená, že medzi skutkom, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu a skutkom uvedeným vo výroku rozsudku, musí byť úplná zhoda. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť a iné naopak pribudnúť, nesmie sa zmeniť len podstata skutku. Podstata skutku je určovaná účasťou obžalovaného na určitej udalosti popísanej v obžalobnom návrhu, z ktorej vzišiel

následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené trestným zákonom. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná totožnosť konania alebo následku. (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČSSR 2 Tzf 2/73, uverejnené v Zb. rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 64/1973).

Je potrebné zdôrazniť, že teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami popísanými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu. Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami, pričom súd môže a musí prihliadať k tým zmenám skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu procesu dokazovania.

Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná jeho podstata. Podstatu skutku pritom tvorí, ako už bolo aj vyššie uvedené, konanie páchatel'a (obžalovaného), ktorým sa rozumejú prejavy vôle páchatel'a vo vonkajšom svete, pokiaľ sú zahrnuté zavinením a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva hmotného a ktorý spočíva v porušení alebo ohrození hodnôt (záujmov, vzťahov) chránených trestným zákonom, t. j. objektu trestného činu. Následkom z hľadiska zachovania totožnosti skutku je potrebné rozumieť porušenie individuálneho objektu trestného činu v jeho konkrétnej podobe, teda konkrétny následok (porušenie alebo ohrozenie určitého jedinečného vzťahu - záujmu), nie určitý typ následku.

S poukazom na vyššie uvedené možno konštatovať, že totožnosť skutku v trestnom konaní bude zachovaná popri úplnej zhode konania a následku tiež vtedy, ak bude daná zhoda aspoň v konaní pri rozdielnom následku alebo zhoda aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ale rovnako i vtedy, ak konanie alebo následok, prípadne oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach (z hľadiska zachovania totožnosti konania i následku nie sú podstatné napríklad tie skutkové okolnosti, ktoré charakterizujú len zavinenie či iný znak subjektívnej stránky činu). Keďže nemožno dať všeobecne platnú smernicu, čo tvorí skutok v konkrétnej prejednávanej veci a kedy je totožnosť skutku zachovaná, je nevyhnutné skúmať túto otázku vždy podľa individuálnych okolností každého prípadu zvlášť.

Za situácie, keď je v posudzovanom prípade daná úplná zhoda v následku konania a keď v súlade s výsledkami vykonaného dokazovania bola Špecializovaným... súdom upravená skutková veta len v tom zmysle, že bol doplnený spôsob, akým obžalovaný žiadal

úplatok od pacientky D. O., resp. čím poskytnutie úplatku odôvodňoval, nemožno s ohľadom na vyššie uvedené ani podľa názoru najvyššieho súdu dospieť k takému záveru, že by tak došlo k porušeniu podstaty skutku, resp. k nezachovaniu totožnosti (podstaty) skutku.

Napokon sa najvyšší súd považuje za potrebné vzhľadom na opakované výhrady obžalovaného vyjadriť i k tomu, prečo v danom prípade nedošlo k porušeniu zásady zákaz reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu).

Podľa § 327 ods. 2 Tr. por. ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

V prvom rade je potrebné súhlasiť s tým, že zákaz zmeny k horšiemu sa vzťahuje aj na daný prípad, keď bolo voči pôvodnému rozsudku súdu prvého stupňa podané odvolanie len v prospech obžalovaného (ním a jeho matkou), keď následne len obžalovaný využil možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie a keď napokon došlo k zrušeniu tak dovolacieho ako aj odvolacieho rozhodnutia a vrátení veci na nové prejedanie a rozhodnutie tunajšiemu súdu v dôsledku nálezu Ústavného súdu..., vydanému na podklade sťažnosti obžalovaného, a to bez ohľadu na to, že neskôr bolo podané odvolanie aj zo strany prokurátora v neprospech obžalovaného.

Ak teda bolo proti pôvodnému rozsudku súdu prvého stupňa podané odvolanie len v prospech obžalovaného, rozhodnutím odvolacieho súdu nemôže dôjsť k zhoršeniu jeho postavenia, a na tom nič nemení ani to, že odvolací súd rozhoduje na podklade odvolania prokurátora podaného (v neprospech obžalovaného) proti novému rozsudku súdu prvého stupňa. Vydanie nového rozsudku súdom prvého stupňa nemôže totiž zákonnú prekážku zákazu zmeny k horšiemu odstrániť.

V súvislosti s námietkami obžalovaného upozorňuje však najvyšší súd predovšetkým na tú skutočnosť, že za porušenie zákazu reformatio in peius nemožno považovať vykonávanie dôkazov a iných procesných úkonov v novom konaní, ak by aj boli pre obžalovaného nepriaznivé. Pre riešenie otázky, či by došlo inou právnou kvalifikáciou skutku k porušeniu tohto princípu, je totiž nevyhnutné jednoznačne vyriešiť, aký trestný čin (vrátane príslušných okolností podmieňujúcich použitie vyššej trestnej sadzby) by pri správnom právnom posúdení zistené konanie obžalovaného naplnilo, lebo len tak možno posúdiť, či sa zákaz reformatio in peius v posudzovanom prípade uplatní. Zákaz reformatio

in peius sa nevzťahuje na samotné konanie, ale na jeho výsledok, t. j. na rozhodnutie. Uvedený zákaz sa teda nevzťahuje na možnosť zvažovať inú, prísnejšiu právnu kvalifikáciu konania obžalovaného, zvlášť za situácie, kedy sú pochybnosti o naplnení znakov nejakého trestného činu, ale na rozhodnutie súdu o vine obžalovaného z takéhoto prísnejšieho trestného činu.

Z dôvodov vyššie uvedených je potom zrejmé, že tunajší súd svojím uznesením z 11. júna 2009, sp. zn. 1 Toš 5/2007, ktorým podľa § 321 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil pôvodný rozsudok súdu prvého stupňa a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil tomu súdu na nové prejednanie a rozhodnutie (rozhodoval na podklade odvolania obžalovaného a jeho matky) a tiež žiadnym iným svojím rozhodnutím vydaným v danej veci, a rovnako tak ani Špecializovaný... súd napadnutým rozsudkom neporušil zákaz reformatio in peius.

V danej veci totiž nebolo vydané rozhodnutie, ktorým by bol obžalovaný... uznaný vinným za trestný čin s prísnejšou trestnou sadzbou, než ako bol uznaný pôvodným prvostupňovým rozsudkom Špeciálneho súdu... a ani mu nebol uložený prísnejší trest, ako mu bol uložený rozsudkom tunajšieho súdu vydaným v pôvodnom odvolacom konaní. Rovnako tak sa doplnením skutkových zistení v napadnutom rozsudku (v porovnaní s obžalobným návrhom) nezmenil rozsah ani závažnosť trestnej činnosti, z ktorej spáchania bol obžalovaný... pôvodne uznaný vinným.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd... rozhodol tak, ako je uvedené v enunciate tohto uznesenia.»

24. Proti tomuto (odvolaciemu) rozhodnutiu (bod 23) podal sťažovateľ dovolanie, ktoré najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Tdo V 19/2011 z 26. októbra 2011 odmietol. V podstatnom najvyšší (dovolací) súd uviedol:

«Špecializovaný... súd predložil... najvyššiemu súdu dovolanie, ktoré podal obvinený... V dovolaní zrekapituloval doterajší priebeh trestného stíhania, pričom... opätovne namietal porušenie zásad totožnosti skutku a zákazu reformatio in peius. Rovnako ako v odvolacom konaní zdôraznil, že podľa § 278 ods. 1 Tr. por. môže súd rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania alebo následku. Totožnosť skutku nenarúšajú zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré individualizujú skutok. Komparáciou skutku, ktorý je

uvedený v obžalobnom návrhu a skutku, pre ktorý bol uznaný za vinného, je zrejmé, že došlo k závažnému porušeniu princípu totožnosti skutku a obžalovacej zásady. Žalovaný skutok v nezmenenej podobe nenapĺňa formálne znaky trestného činu podľa § 160 ods. 1 Tr. zák. S protizákonným rozšírením trestného skutku po rozhodnutí ústavného súdu sa po prvý raz argumentuje až v odvolaní prokurátora zo 16. apríla 2010 proti oslobodzujúcemu rozsudku, keď prokurátor špekulatívne pridáva nový znak objektívnej stránky trestného činu „nedôvodné uprednostnenie pred inými“. Túto konštrukciu prebral aj odvolací súd. Po zrušení oslobodzujúceho rozsudku došlo k zmene skutkovej vety a jej doplneniu o nové skutočnosti, ktoré neboli doteraz predmetom obžaloby, ani nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch. Takýto postup je aj v rozpore so zásadou zákazu reformatio in peius... Najvyšší súd ako súd dovolací... zistil, že dovolanie... bolo podané oprávnenou osobou..., ale súčasne po preskúmaní veci zistil i to, že je potrebné ho odmietnuť... lebo nie sú naplnené dôvody podľa § 371 Tr. por. v znení účinnom do 31. augusta 2011... Dovolací súd v každom jednotlivom prípade skúma, či námietky a tvrdenia vecne zodpovedajú zákonnému vymedzeniu uplatneného dovolacieho dôvodu... dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu... Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený mal počas celého trestného konania v plnej miere zabezpečené právo na obhajobu, ktoré realizoval osobne alebo prostredníctvom svojho obhajcu.

V súvislosti s námietkou obvineného o porušení zákazu reformatio in peius odvolacím súdom v júni 2009, Špecializovaným... súdom v apríli 2010, a nakoniec znovu odvolacím súdom v marci 2011 najvyšší súd predovšetkým zdôrazňuje, že zákaz reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu) je potrebné dôsledne chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky a v dôsledku toho aj ako garanciu práva na obhajobu. Ide o zásadu, ktorá nedovoľuje zhoršiť postavenie osoby, ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou k tomu oprávnenou osobou, v porovnaní so situáciou založenou pred prvým podaním takéhoto opravného prostriedku.

Vzhľadom na to, že zákaz reformatio in peius sa vzťahuje na celé konanie, ktoré nasleduje po zrušení pôvodného rozsudku na základe odvolania podaného v prospech obvineného, uplatní sa aj v prípade, keď prokurátor podá v tejto fáze konania odvolanie v neprospech obvineného. Zhoršenie jeho postavenia je zakázané nielen v samotnom

opravnom konaní, ale aj v konaní nasledujúcom po zrušení napadnutého rozhodnutia a vrátení veci na nové prejednanie.

Dovolací súd (rovnako ako odvolací súd) konštatuje, že zákaz zmeny k horšiemu sa vzťahuje aj na daný prípad, keď bolo proti pôvodnému rozsudku súdu prvého stupňa (z decembra 2006) podané odvolanie len v prospech obvineného (rozhodnutie odvolacieho súdu z apríla 2007), keď následne len obvinený využil možnosť podať dovolanie (rozhodnutie dovolacieho súdu z júna 2008), a keď napokon došlo k zrušeniu dovolacieho, ako aj odvolacieho rozhodnutia a vrátení veci na nové prejednanie najvyššiemu súdu v dôsledku nálezu Ústavného súdu... (z apríla 2009) vydanému na podklade sťažnosti obvineného, a to bez ohľadu na to, že neskôr bolo podané odvolanie aj zo strany prokurátora v neprospech obvineného... Rozsah zákazu reformatio in peius však závisí od konkrétnej právnej úpravy.

Podľa § 327 ods. 2 Tr. por. ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Zmena k horšiemu môže nastať v skutkových zisteniach, použitej právnej kvalifikácii, druhu a výmere trestu, vo výroku o ochrannom opatrení, ako aj vo výroku o náhrade škody. Takto široko koncipovaný zákaz zmeny k horšiemu platí aj pre odvolacie konanie.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že postavenie obvineného je potrebné hodnotiť v celom rozsahu rozsudku vrátane jeho následkov a tiež to, že zákaz zmeny k horšiemu sa nevzťahuje na samotné konanie, ale na jeho výsledok, t. j. na rozhodnutie. K tomuto záveru dospel aj odvolací súd vo svojom rozhodnutí.

Doplnením rozhodných skutkových zistení v rozsudku súdu prvého stupňa (v porovnaní s obžalobným návrhom) pri zachovaní totožnosti skutku sa však nezmenil rozsah ani závažnosť trestnej činnosti, zo spáchania ktorej bol obvinený pôvodne uznaný za vinného, nesprísnila sa právna kvalifikácia skutku ani uložený trest. Pôvodným rozsudkom špeciálneho súdu zo 7. decembra 2006... bol obvinený uznaný za vinného zo spáchania trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160a ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 (dvadsaťštyri) mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 (troch) rokov, trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania v trvaní 3 (troch) rokov, ako aj peňažný

trest vo výmere 30.000,- Sk. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu súd ustanovil aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 (tri) mesiace. Na podklade odvolania obvineného odvolací súd rozsudkom z 19. apríla 2007... zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 30 (tridsať) mesiacov, trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov, ako aj peňažný trest vo výmere 20.000,- Sk, pričom pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu súd ustanovil aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) mesiace.

Vzhľadom na uvedené je možné konštatovať, že v trestnej veci obvineného nebola porušená zásada zákazu reformatio in peius, nakoľko nedošlo k zhoršeniu jeho postavenia v porovnaní s pôvodným rozsudkom.

V dovolaní obvinený namietal aj to, že v jeho trestnej veci došlo k podstatnej zmene skutku bez akejkoľvek opory vo vykonaných dôkazoch, čím bola porušená zásada totožnosti skutku. Tieto námietky obvineného už odvolací súd označil za neopodstatnené, pretože k porušeniu podstaty skutku, resp. nezachovaniu totožnosti (podstaty) skutku nedošlo. V ďalšom podrobne vysvetlil dôvody, ktoré ho viedli k takémuto záveru, a na ktoré dovolací súd odkazuje.

Podľa § 278 ods. 1 Tr. por. súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu.

Podľa § 278 ods. 3 Tr. por. súd nie je viazaný právnym posúdením skutku v obžalobe. Napriek tomu, že skutok je základom celého trestného konania, Trestný poriadok tento pojem nedefinuje a neuvádza ani to, čo sa rozumie pod pojmom totožnosť skutku. Vymedzenie týchto pojmov je teda ponechané na teóriu trestného práva a súdnu prax. Podstatu skutku tvorí konanie páchatel'a a následok týmto konaním spôsobený, ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, príp. oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach. Teória ani prax nechápe totožnosť skutku len ako úplnú zhodu medzi skutkovými okolnosťami uvedenými v obžalobnom návrhu a výrokom rozhodnutia súdu.

Postačí zhoda medzi podstatnými skutkovými okolnosťami. Súd totiž musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania. Súdna prax teda pripúšťa odchýlky od skutkového stavu uvedeného v obžalobe či už tak, že sa k nemu pripoja nové skutočnosti v obžalobe neuvedené, alebo sa vynechajú niektoré skutočnosti v obžalobe uvedené, ak sa ukázali nesprávnymi, alebo že sa skutočnosti určitým spôsobom len modifikujú, pokiaľ sa tým nemení priamo podstata skutku.

Čo tvorí skutok v konkrétnom prípade a kedy je totožnosť skutku zachovaná, je potrebné skúmať vždy podľa individuálnych okolností konkrétnej trestnej veci. V posudzovanej kauze je daná úplná zhoda v následku konania. Na základe výsledkov dokazovania bola upravená skutková veta len v tom smere, že sa doplnilo to, čím obvinený zdôvodňoval žiadosť o úplatok...

V posudzovanej veci podmienky dovolania obvineného... neboli splnené, preto... ho musel dovolací súd odmietnuť.»

III.

25. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

26. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala... v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 35 ods. 1, 2 a 3 ústavy každý má právo na slobodnú voľbu povolania a prípravu naň, ako aj právo podnikat' a uskutočňovať inú zárobkovú činnosť (1). Zákon môže ustanoviť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolaní alebo činností (2).

Občania majú právo na prácu. Štát v primeranom rozsahu hmotne zabezpečuje občanov, ktorí nie z vlastnej viny nemôžu toto právo vykonávať. Podmienky ustanoví zákon (3).

Podľa čl. 40 ústavy každý má právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

27. Sťažovateľ tvrdí, že najvyšší súd v ostatných svojich rozhodnutiach v jeho trestnej veci porušil už uvedené práva (body 1, 9 a 26) tým, že nerešpektoval/porušil trestnoprávne zásady o totožnosti skutku (a v tejto súvislosti aj zásadu obžalovaciú) a zákazu *reformatio in peius*, pričom zároveň nerešpektoval ani právne názory vyslovené ústavným súdom v jeho rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009 (bližšie pozri body 5 až 8). Ústavný súd preto v ďalšom podrobil tieto sťažovateľom uvádzané nosné dôvody v rozsahu napadnutých súdnych rozhodnutí (*in concreto*) ústavnému prieskumu (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

28. Ústavný súd zhodne s už uvedeným vo veci sp. zn. I. ÚS 402/08 ústavný súd konštatuje, že predstavuje súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Nie je však súčasťou všeobecných súdov, ktorým preto ani nie je inštančne nadriadený. Úlohou ústavného súdu je kontrola rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, avšak len za situácie, keď svojimi rozhodnutiami zasahujú do ústavne zaručených základných práv a slobôd jednotlivca. To znamená, že ústavný súd nie je oprávnený zasahovať do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v prípade, keď dochádza k porušeniu bežnej zákonnosti alebo iným nesprávnostiam, ktoré svojou podstatou spočívajú v rovine podústavného práva.

29. Ako však ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom

procesnoprávnym a hmotnoprávnym rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ako vyplývajú z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jedným z týchto princípov predstavujúcich súčasť práva na riadny proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutia náležite odôvodniť (§ 163 a nasl. a § 176 a nasl. Trestného poriadku). Rovnako má právo každý, aby sa jeho vec verejne prerokovala v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom a aby mal účinné právne prostriedky nápravy (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 13 dohovoru).

30. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V prípade, keď sú právne závery súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Naopak, ak všeobecný súd rešpektuje kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, nepatrí do právomoci ústavného súdu „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov, resp. posudzovanie skutkového stavu ako správne zisteného všeobecným súdom, a to ani vtedy, ak by sa s takým hodnotením ústavný súd sám celkom nestotožnil.

31. Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba také rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy či čl. 6 ods. 1 dohovoru. V bode 30 in fine naznačená prax ústavného súdu o jeho sebaobmedzení a zdržanlivosti (a to aj napriek istým skutkovým

pochybnostiam vyplývajúcim z odôvodnenia ostatného a jemu predchádzajúceho rozsudku špecializovaného súdu, ktoré rozhodnutia však explicitne neboli v hre, pozri bod 9, pozn.) bola určujúcou aj pri jeho meritórnom posúdení danej veci. V rámci ústavného prieskumu sa ústavný súd postupne zaoberal všetkými sťažovateľovými výhradami (pozri bod 5) a nezistiac ich opodstatnenosť v okolnostiach danej veci sťažnosti nevyhovel.

32. Ústavný súd predovšetkým predostiera, že obe sťažovateľom v sťažnosti uvádzané zásady totožnosti skutku (a v tejto súvislosti aj zásady obžalovacej) a zákazu reformatio in peius, ktoré v jeho trestnej veci mali byť porušené, sú súčasťou základných zásad trestného konania (nielen) v Slovenskej republike, na ktorých sú vybudované jednotlivé štádia trestného konania a právne inštitúty upravené v Trestnom poriadku. Ústavný súd pripúšťa, že zákonná úprava týchto zásad [pozri napr. § 2 ods. 15, § 163 ods. 3, § 234 ods. 2, § 278, § 393 ods. 1 (totožnosť skutku, obžalovacia zásada), § 195 ods. 1, § 322 ods. 3 a 4, § 327 ods. 2, m. m. § 355 ods. 3, § 371 ods. 5, § 389 ods. 2, § 405 písm. b/ (zákaz reformatio in peius) Trestného poriadku] dlhodobo spôsobuje teoretické a praktické spory (najmä pokiaľ ide o totožnosť skutku, pozn.). Napriek naznačeným problémom prax všeobecných súdov [napr. R 6/1962, R 19/1964, R 64/1973, R 52/1979, R 24/1981, R 9/1997, ale tiež rozhodnutia českého najvyššieho súdu sp. zn. 8 Tdo 179/2012, sp. zn. 8 Tdo 474/2010, sp. zn. 3 Tz 279/2000, sp. zn. 3 Tz 73/2000, sp. zn. 7 Tz 179/99, sp. zn. 1 To 167/97, sp. zn. Tzn 12/94 (totožnosť skutku a obžalovacia zásada) a R 49/1989, R 28/1966, R I/1967, R 1/1978, rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tz 18/02 z 31. októbra 2002, ale tiež napr. rozhodnutie českého najvyššieho súdu sp. zn. 5 Tz 162/2000 (zákaz reformatio in peius)] v základe ustálila medze ich interpretácie a aplikácie, a to spôsobom nie ústavne nekonformným. Judikatórna prax všeobecných súdov (treba uviesť, že už od 60 rokov minulého storočia, pozn.) v tomto ohľade zohľadnila aj relevantnú právnu náuku (napr. Růžek, Jelínek, Novotný, Solnař...).

33. V rozhodovacej praxi ústavného súdu sa sťažovateľom uvádzané zásady trestného konania (o totožnosti skutku a v tejto súvislosti aj zásady obžalovacej a o zákaze reformatio in peius) objavujú zatiaľ skôr ojedinele. Pojem skutok v trestnom procese spomenul napr. ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 60/00 tak, že ide

o kategóriu procesnoprávnu, pričom „totožnosť stíhaného skutku je zachovaná, pokiaľ je aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo totožnosť následku“. Podobne v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 194/06 ústavný súd uviedol, že „z ustálenej súdnej praxe vyplýva, že o totožný skutok ide aj vtedy, keď sa pri rôznosti následkov zhoduje konanie aspoň s časťou konania, pre ktorý je trestné konanie vedené. Podstata skutku je v zmysle všeobecných zásad Trestného poriadku určovaná existenciou určitej udalosti, z ktorej vzišiel následok porušujúci alebo ohrozujúci spoločenské záujmy chránené Trestným zákonom. Z týchto dôvodov zostáva totožnosť skutku zachovaná, ak bude aspoň sčasti zachovaná totožnosť konania alebo následku“. Vo veci sp. zn. II. ÚS 388/2010 ústavný súd zase odmietol sťažnosť sťažovateľa a akceptoval právne závery Krajského súdu v Žiline uvedené v rozsudku sp. zn. 1 To 2/2009 z 3. februára 2009, ktorý totožnosť skutku vnímal podobne, ako to je uvedené v bode 13 a 15(ii). K zásade *reformatio in peius* ústavný súd v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 163/2012 uviedol, že „zákaz *reformatio in peius* je potrebné chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky bez toho, aby sa zhoršilo postavenie osoby (v porovnaní so situáciou založenou pred podaním takéhoto opravného prostriedku), ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou, k tomu oprávnenou osobou“ (k podobným záverom dospel ústavný súd aj vo veci sp. zn. III. ÚS 392/2010, pozn.).

34. Zjednodušene povedané, sťažovateľ namietal, že všeobecné súdy v ostatných svojich rozhodnutiach doplnili obžalobný skutok v tom, že sťažovateľ prijal úplatok za to, že pri operácii použije lepšie prsné implantáty a kvalita chirurgického zákroku bude vyššia, čo v podanej obžalobe z 13. marca 2006 nebolo uvedené. Podľa jeho názoru takáto zmena je zákonne neprípustná a porúša trestnoprávne zásady totožnosti skutku a v tejto súvislosti aj zásadu obžalovaciej (pozri bod 6). Ústavný súd zhodne s už uvedeným v bode 13, 15(ii), 32 a 33 považuje za ústavne konformný názor súdnej praxe a právnej teórie, podľa ktorého totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania a následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, prípadne oboje budú zhodné aspoň čiastočne, a to za predpokladu, že bude daná zhoda v podstatných okolnostiach, berúc do úvahy aj to, že súd musí prihliadať na tie zmeny skutkového deja, ku ktorým došlo v rámci dokazovania.

Keďže v posudzovanej trestnej veci sťažovateľa pri porovnaní obžalobného návrhu z 13. marca 2006 s ostatným rozsudkom špecializovaného súdu a s napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu nepochybne existovala zhoda minimálne v mieste spáchania skutku, v čase spáchania skutku a v následku, k porušeniu zásad totožnosti skutku a v tejto súvislosti aj zásady obžalovacej aj podľa názoru ústavného súdu nedošlo. Ústavný súd sa preto nestotožnil s názorom prezentovaným sťažovateľom a k tomuto už iba dodáva, že v okolnostiach posudzovanej veci je potrebné dôsledne rozlišovať medzi skutkom a trestným činom, pričom pod pojmom skutok je potrebné rozumieť iba okolnosti skutkové, nie aj ich právne posúdenie. Podobne, pokiaľ ide o následok, tento (pre účely posudzovania trestnoprávnej zásady totožnosti skutku) nie je možné chápať ako všeobecný znak skutkovej podstaty trestného činu alebo určitý typ následku, ale ako následok v konkrétnom slova zmysle (pozri napr. rozhodnutie českého najvyššieho súdu č. 1/1996 Sb. rozh. tr.). Na základe uvedeného dôvodu uvádzané sťažovateľom o porušení zásady totožnosti skutku, a v tejto súvislosti aj zásady obžalovacej neobstoja, resp. odôvodnenia napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu v tomto ohľade nie sú ani arbitrárne, ani zjavne neodôvodnené.

35. Sťažovateľ ďalej namietal porušenie zásady zákazu reformatie in peius. V tejto súvislosti v podstatnom uviedol, že v čase po podaní odvolania sťažovateľom a následne po rozhodnutí ústavného súdu nálezom sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009 (teda potom, ako už nebolo možné sťažovateľa postihnúť za spáchanie trestného činu podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona) odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí z 11. júna 2009 pripustil možnosť spáchania (iného) trestného činu podľa § 160 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona, čo sťažovateľ považoval za „*kabinetný postup (neverejné zasadnutie)... nezákonný záväzný pokyn aká skutková podstata trestného činu má byť naplnená (dokonca prísnejší trestný čin). Ide o prípad porušenia zákazu reformatio in peius... Doplňenie skutku nad rámec obžaloby je hrubou zmenou k zhoršeniu v skutkových zisteniach v môj neprospech, teda v neprospech obvineného.*“ (pozri bod 7).

36. Najvyšší súd v ostatnom napadnutom rozhodnutí (bod 24) k zásade zákazu reformatio in peius uviedol: „*zákaz reformatio in peius (zákaz zmeny k horšiemu) je potrebné dôsledne chápať ako garanciu práva podávať opravné prostriedky a v dôsledku*

toho aj ako garanciu práva na obhajobu. Ide o zásadu, ktorá nedovoľuje zhoršiť postavenie osoby, ktorá buď sama podala opravný prostriedok, alebo v prospech ktorej bol opravný prostriedok podaný inou k tomu oprávnenou osobou, v porovnaní so situáciou založenou pred prvým podaním takéhoto opravného prostriedku... Zhoršenie jeho postavenia je zakázané nielen v samotnom opravnom konaní, ale aj v konaní nasledujúcom po zrušení napadnutého rozhodnutia a vrátení veci na nové prejednanie.“

37. Podľa názoru ústavného súdu reálny rozsah zákazu reformatio in peius (vyjmúc názory de lege ferenda, pozn.) závisí od konkrétnej právnej úpravy. Podľa § 327 ods. 2 Trestného poriadku ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

38. Ústavný súd v zhode s uvedeným v napadnutých súdnych rozhodnutiach a súdnych a prokurátorských vyjadreniach [bod 13 a 15(ii)] predovšetkým konštatuje, že de lege lata (aj) vzhľadom na zákonnú dikciu zákonného ustanovenia citovaného v bode 37 sa zásada zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius) nevzťahuje na samotné konanie, ale na jeho výsledok, t. j. na samotné rozhodnutie. Ostatným rozsudkom špecializovaného súdu (potvrdeným napadnutými rozhodnutiami) síce došlo k zmene skutkových zistení a k úprave/doplneniu skutku (v porovnaní s obžalobným návrhom), avšak pri zachovaní totožnosti skutku (pozri bod 34) sa trestnoprávna situácia pre sťažovateľa nezhoršila.

39. Pôvodne bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestného činu podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 24 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 rokov, trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho povolania v trvaní 3 rokov, ako aj peňažný trest vo výmere 30 000 Sk. Pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu súd ustanovil aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov. Na podklade odvolania sťažovateľa odvolací súd rozsudkom z 19. apríla 2007 zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obvinenému uložil trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 30 mesiacov, trest zákazu činnosti výkonu lekárskeho

povolania v trvaní 18 mesiacov, ako aj peňažný trest vo výmere 20 000 Sk a pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, mu súd ustanovil aj náhradný trest odňatia slobody vo výmere 2 mesiacov. Špecializovaný súd ostatným (v poradí tretím) rozsudkom sp. zn. PK-2 Tš/6/2006 zo 17. septembra 2010 uznal obžalovaného vinným zo spáchania trestného činu podľa § 160 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu trest odňatia slobody v trvaní 12 mesiacov s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu 18 mesiacov, ako aj trest zákazu činnosti na 9 mesiacov a peňažný trest 660 €.

40. V zhode s obsahom napadnutých rozhodnutí (body 23 a 24) možno konštatovať, že v trestnej veci sťažovateľa – de lege lata – zásada zákazu reformatio in peius porušená nebola, keďže nedošlo k zhoršeniu jeho postavenia v porovnaní s pôvodným rozhodnutím (bod 39), resp. právne závery najvyššieho súdu interpretujúce zásadu zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius) in concreto uvedené v odôvodneniach napadnutých rozhodnutí nie sú ani arbitrárne, ani zjavne neodôvodnené. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu preto konštatuje, že najvyšší súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval, a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným.

41. V neposlednom rade sťažovateľ poukazoval na predchádzajúce rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 402/08 z 1. apríla 2009 [5(iii)]. Ústavný súd však v tejto súvislosti považuje za potrebné zopakovať už uvedené v bode 17. Nosné dôvody (ratio decidendi) uvedeného rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 402/08 spočívali v procesnoprávnom [pozri jeho body 22(i), 24, 29, 30, 31 a 35] a hmotnoprávnom [pozri jeho body 22(ii), 34 a 35] rámci, keď ústavný súd v podstatnom konštatoval očividne nesprávny výklad pojmu „obstarávanie vecí všeobecného záujmu“ zo strany všeobecných

súdob. Procesnoprávny, ako aj hmotnoprávny rámec právne posúdený ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 402/08 sa takto výslovne viazal na predchádzajúce štádium trestnej veci sťažovateľa, pričom v súvislosti s teraz (touto sťažnosťou, pozn.) napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu už nebol v hre výklad pojmu „obstarávanie veci všeobecného záujmu“ ako súčasti skutkovej podstaty trestného činu podľa § 160a ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ bol ostatnými rozhodnutiami špecializovaného súdu a najvyššieho súdu uznaný vinným za spáchanie trestného činu podľa § 160 ods. 1 Trestného zákona, ktorého skutková podstata (na rozdiel od § 160a ods. 1 Trestného zákona) neobsahuje pojem „obstarávanie veci všeobecného záujmu“. Inými slovami, keďže skutkové a právne okolnosti pôvodného prípadu (I. ÚS 402/08) nie sú podobné s tými, ktoré sú posudzované v tejto veci (I. ÚS 110/2012), nie je možné ratio decidendi pôvodného prípadu (I. ÚS 402/08) aplikovať v teraz posudzovanej veci.

42. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

43. Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k rozhodnutiu pripája odlišné stanovisko sudca Milan Ľalík.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2012